

A se apropia — A ieși

Credinciosul este chemat, în timpul absenței Domnului de pe acest pământ, să prezinte gândirea, ființa și ascultarea Lui. Dar pentru a putea face aceasta, el trebuie să înțeleagă că este una cu El. El trebuie să fie acolo unde este Domnul: locul Domnului este locul lui, calea Domnului este calea lui.

În Epistola către Evrei ni se prezintă două căi ale Domnului nostru, pe care fiecare copil al lui Dumnezeu este chemat să le urmeze. Citim în capitolul 9 că Hristos *a intrat* în cer, în Sfânta Sfintelor de sus, iar în capitolul 13 că El a suferit *în afara* porții. Probabil că nu există două locuri care să fie atât de îndepărtate unul de altul în sens spiritual precum Sfânta Sfintelor de sus și locul „în afara taberei” sau „în fața porții”. Dar oricât de îndepărtate ar fi ele una de alta, Hristos le-a adus într-o strânsă relație. Hristos nu are nimic de-a face cu „tabăra” care se află, ca să zicem așa, între cele două, și de aceea nici noi nu ar trebui să avem nimic de-a face cu ea. Termenul „tabără” se referea inițial la poporul Israel care se afla în pustie. În vremea când Domnul umbla pe pământ, Ierusalimul, cu religiozitatea sa moartă, forma tabăra. Astăzi, creștinismul este cel care nu vrea să se curățească de impuritatea sa religioasă. În locul iudaismului corupt a apărut un creștinism corupt. Hristos nu a recunoscut tabăra de atunci, iar faptul că El a suferit „în afara porții” dovedește că tabăra L-a respins.

Acum, însă, atât „intrarea” Domnului nostru în Sfânta Sfintelor, cât și „suferința Lui în afara porții” au o mare importanță pentru noi. Din jertfele pentru păcat, al căror sânge era dus în Sfânta Sfintelor, trupurile erau arse în afara taberei. Aceasta ne arată ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu, că Dumnezeu nu poate avea niciun fel de comuniune cu el. Sângele însă era dus în Locul Preasfânt pentru a face ispășire acolo.

În Evrei 1.3 citim că Hristos, „după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte”. Faptul că S-a „așezat” mărturisește că lucrarea de răscumpărare este împlinită și are valabilitate eternă. Preoții din Vechiul Legământ nu se puteau așeza niciodată; în fiecare zi trebuiau să stea în picioare și să-și îndeplinească slujba, deoarece jertfele pe care le aduceau nu ștergeau niciodată păcatele, adică nu aduceau pace, nici desăvârșire. În Noul Legământ, însă, credincioșii „au fost desăvârșiți pentru totdeauna printr-o singură jertfă” [Evrei 10.14], de aceea Preotul lor „S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” [Evrei 10.12], în Sfânta Sfintelor, unde marele preot avea voie să intre doar o singură dată pe an, și aceasta numai cu frică și cutremur, fără a avea voie să se așeze vreodată. Astfel, copilul lui Dumnezeu are acum libertatea de a intra în Sfânta Sfintelor și se poate „aprofia” cu inima fericită, fără nici o urmă de teamă și îngrijorare, pentru că știe: sângele lui Isus Hristos a făcut totul bine. Da, el poate *rămâne* în Sfânta Sfintelor, pentru că și-a găsit pacea pentru conștiința sa, iar această conștiință îi dă libertate deplină înaintea sfințeniei lui Dumnezeu. Căci, potrivit Efeseni 2.4-6, acest Dumnezeu sfânt „pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit, pe când eram morți în greșeli, ne-a adus la viață împreună cu Hristos ... și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus”.

Aici este punctul în care mulți copii ai lui Dumnezeu se opresc. Dar Duhul Sfânt ne învață prin Cuvântul lui Dumnezeu că trebuie să-L urmăm pe Mântuitorul nostru pe *tot* parcursul drumului. Dacă L-am urmat „intrând” în Sfânta Sfintelor, trebuie să-L urmăm și „ieșind” din tabără. „Să ieșim la El, afară din tabără!” (Evrei 13.13).

Când am găsit pacea cu Dumnezeu și liniștea conștiinței noastre, am fost introduși în Sfânta Sfintelor. Acum știm prin credință că avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.

Noi Îl urmăm acolo unde tronează gloria lui Dumnezeu, care era văzută odinioară deasupra heruvimilor. Hristos este în prezența lui Dumnezeu, și noi suntem de asemenea acolo.

Dar, după cum am spus, Hristos nu numai a intrat în Sfânta Sfintelor de sus, Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că El Și-a găsit locul aici pe pământ în afara taberei. Dacă L-am urmat în primul caz, atunci, ca și copii ascultători ai lui Dumnezeu, nu vom refuza să-L urmăm și în al doilea caz. Recunoaștem cu plăcere că al doilea caz ne impune cerințe cu totul diferite față de primul. Fiecare copil al lui Dumnezeu va fi de acord din toată inima cu noi, când spunem: a te simți în siguranță pentru timp și eternitate și a te apropia cu îndrăzneală de locul unde Mântuitorul meu stă la dreapta Tatălui este ceva mare și minunat! Desigur, „a purta ocară Lui” nu este mai puțin minunat, dar necesită, pe lângă credință, o ascultare simplă, neclintită și o dragoste sinceră față de Domnul. Dacă una ne conduce în înălțimile luminoase ale cerului și ne oferă privilegii și binecuvântări nemăsurate, cealaltă ne pune pe calea ocării aici pe pământ și ne impune renunțări și, poate, dușmănie și persecuții. Desigur, cel care Îl urmează pe Mântuitorul său pe *tot* parcursul drumului poate experimenta cât de minunat este să ai părtășie cu Isus chiar și în acest loc disprețuit de atât de mulți creștini, în afara taberei.

Dacă astăzi am întreba credincioșii: „Unde este Isus?”, în majoritatea cazurilor am primi răspunsul: „În glorie!” Dar rareori s-ar spune: „În afara taberei!” Într-un anumit sens, aceasta poate fi ușor de înțeles. Am spus deja că locul din Sfânta Sfintelor aduce privilegii și binecuvântări, iar locul din afara taberei aduce rușine și dispreț, și cine nu ar prefera primul loc în locul celui de-al doilea? Nimeni nu va fi contestat de lume și de credincioși pentru că urmează chemarea Duhului lui Dumnezeu din Evrei 10.19-22; dar de îndată ce părăsește unul sau altul dintre taberele lumii religioase și ale creștinătății, în care se afla până atunci, și nu mai vrea să fie altceva decât un creștin și să aibă comuniune cu cei care au pășit înaintea lui pe aceeași cale, va trebui să se aștepte la reproșuri amare și la neînțelegere. Adesea, vechile și frumoasele legături de prietenie și comuniune sunt rupte, și tocmai teama de aceste consecințe îi împiedică pe mulți credincioși să iasă din tabără. Ei Îl urmează cu bucurie pe Domnul în Sfânta Sfintelor, dar nu ies cu El în afara taberei. Același cuvânt care ne încurajează: „Să ne apropiem!” ne îndeamnă și: „Să ieșim la El, afară din tabără!” El este afară, în afara tuturor instituțiilor religioase umane. El îi *cunoaște* și îi *iubește* pe toți copiii lui Dumnezeu, oriunde s-ar afla, dar nu recunoaște organizațiile umane. El nu le *poate* recunoaște, deoarece ele sunt contrare Cuvântului Său și voinței Sale. Când Dumnezeu mântuiește un suflet, El îl face un copil al lui Dumnezeu, nimic mai puțin, dar nici mai mult. Poate oare un copil al lui Dumnezeu, fără a se face vinovat de păcatul neascultării, să facă un cuvânt al Tatălui său și să lase altul? Pentru un copil ascultător, *fiecare* cuvânt al Tatălui are autoritate absolută. Dar, vai, mulți vor să-L urmeze pe Isus, dar nu în toate; vor să-L slujească și să-L asculte, dar nu în toate; vor să se supună Cuvântului Său, dar nu în fiecare punct.

Nu este frapant faptul că Sfânta Scriptură vorbește mai întâi despre intrarea în Sfânta Sfintelor și abia apoi despre ieșirea afară din tabără? Omul ar fi scris, ca multe alte lucruri, în ordine inversă. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna consecvent și infailibil. Toți copiii lui Dumnezeu au locul lor în Sfânta Sfintelor, pentru că nu se poate fi mântuit fără a fi mers pe acest drum prin sângele lui Isus. Toți au dreptul să intre acolo prin credință și să slujească ca preoți. Toți urmează chemarea, chiar dacă nu cu aceeași înțelegere spirituală. Dar nu toți, nici pe departe, nu Îl urmează pe Domnul pe calea devotamentului, pe care merg, deși poartă cu bucurie și cu mândrie ocară lui Hristos în fața copiilor lumii.

Dragă cititor credincios! Tu ai fost introdus în Sfânta Sfintelor. Noi avem voie să ne apropiem împreună și să ne bucurăm de acest loc binecuvântat prin credință. Dar permite-mi să-ți pun o întrebare serioasă și importantă: „Ai ieșit tu și din tabără, nu doar în sensul că ai întors spatele

lumii ca atare? Îl urmezi pe Domnul și Mântuitorul tău în toate privințele, chiar și pe calea disprețului și a ocării? Suntem noi una cu Domnul atât în mântuire, cât și în respingerea Lui? Una cu El, nu numai în liniștea conștiinței, ci și în liniștea inimii?”

Glasul lui Isus ți-a vorbit odată din Locul Preasfânt, pentru a te introduce acolo. Tu L-ai urmat și nu ai regretat niciodată. Astăzi, *același* Domn vorbește despre „în afara taberei”. Pe cei care Îl ascultă și Îi urmează chemarea, El îi va conduce spre alte binecuvântări bogate.

Titlul original: „Hinzutreten - Hinausgehen”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 172-177.